

dáno, jak se rozhodnete žít. Jen vy sami si určíte, jakou cestou se vydáte.

Když rodiče slyší, že jejich děti „nadále chodí v pravdě“, „nemají větší důvod k vděčnosti“. To ale samozřejmě platí i naopak. Děti, které jednají pošestile, působí svým rodičům zármutek. Šalomoun napsal: „Hloupý syn je k mrzutosti svému otci a k hořkosti té, která ho porodila.“ (Příslaví 17:25) Ano, pro rodiče je zdrcující, když jejich dítě přestane uctívat pravého Boha.

Je zřejmé, že vy, mladí, můžete zásadním způsobem ovlivnit svou rodinu i okolí. To, jak jednáte, hluboce působí na vaše rodiče. Pokud se k Bohu a jeho zásadám obrátíte zády, rodiče to trápí. Jestliže jste naproti tomu věrní Jehovovi a posloucháte ho, rodičům to přináší nesmírnou radost. Rozhodněte se tedy, že právě to budete dělat. Co cennějšího můžete dát těm, kteří vás vychovávali, chránili a kteří vás stále milují?

Otázky čtenářů

Kdy končí výběr křesťanů s nebeskou nadějí?

Bible nedává na tuto otázku jednoznačnou odpověď. S jistotou můžeme říci, že pomazávání Ježíšových učedníků, kteří tím získali vyhlídku na nebeské dědictví, začalo roku 33 n. l. (Skutky 2:1–4) Také víme, že po smrti apoštolů praví pomazání křesťané, symbolická „pšenice“, „rostli spolu“ s falešnými křesťany neboli „plevelem“. (Matouš 13:24–30) Koncem 19. století pomazání křesťané znovu zahájili intenzivní činnost. A v roce 1919 začala být sklízena „úroda země“, což znamenalo shromáždit i zbývající křesťany, kteří chyběli do plného počtu pomazaných. (Zjevení 14:15, 16)

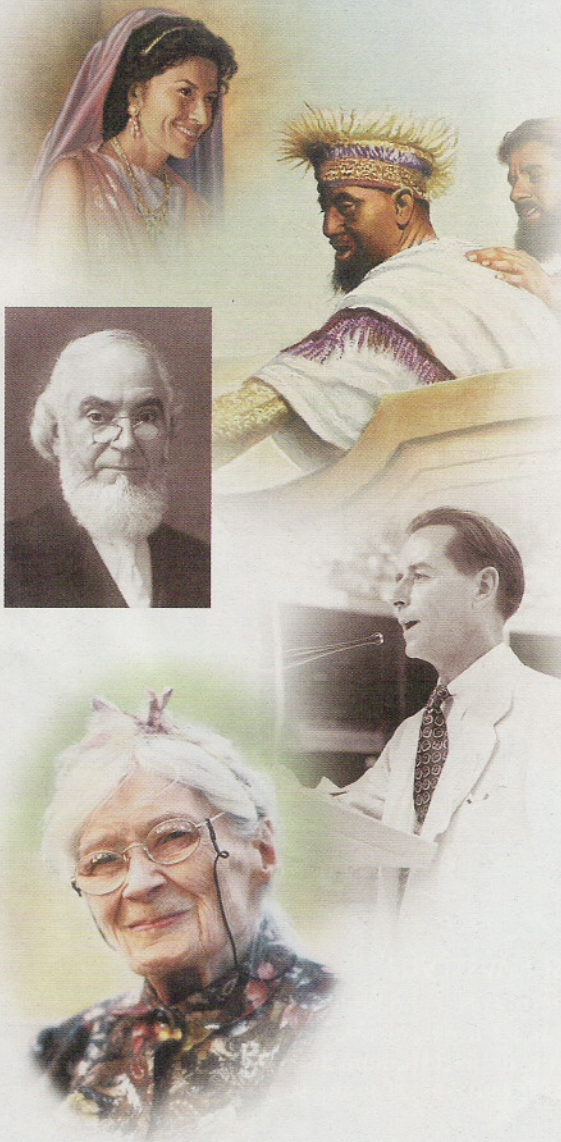
Od konce 19. století do roku 1931 bylo hlavním cílem kazatelské činnosti shromáždit zbývající údy Kristova těla. V roce 1931 badatelé Bible přijali biblické jméno svědkové Jehovovi. *Strážná věž* z 15. listopadu 1933 (v češtině vyšla v květnu 1934) vyjádřila myšlenku, že toto jedinečné jméno je „denár“, o kterém Ježíš

mluvil v podobenství u Matouše 20:1–16. Myslelo se, že dvanáct hodin, o nichž je v podobenství zmínka, odpovídá dvanácti letům, a to od roku 1919 do roku 1931. Po mnoho let se pak věřilo, že shromažďování k nebeskému Království skončilo v roce 1931 a že ti, kdo byli v letech 1930 a 1931 povoláni stát se Kristovými spoludědici, byli „poslední“. (Matouš 20:6–8) Avšak v roce 1966 se tomuto podobenství porozumělo lépe a došlo se k závěru, že nemluví o tom, kdy skončí shromažďování pomazaných.

V roce 1935 se ukázalo, že „velký zástup“ ze Zjevení 7:9–15 se skládá z „jiných ovcí“, tedy z křesťanů s pozemskou nadějí, kteří se měli na světové scéně objevit v „posledních dnech“ a kteří jako skupina mají přežít Armagedon. (Jan 10:16; 2. Timoteovi 3:1; Zjevení 21:3, 4) Od té doby se kazatelská činnost zaměřila na shromažďování členů velkého zástupu. **Zejména od roku 1966 se proto věřilo, že výběr křesťanů s nebeskou nadějí skončil v roce 1935.** Zdálo se, že tomu odpovídala i další sku-

tečnost. Téměř všichni, kdo byli pokřtěni po roce 1935, totiž mají pozemskou naději. **Jestliže byl od té doby někdo povolán k nebeské naději, mělo se za to, že je pouze náhradou za pomazaného křesťana, který se prokázal jako nevěrný.**

Není pochyb o tom, že pokud někdo z pomazaných odpadne od pravdy a nečiní pokání, Jehova povolá na jeho místo někoho jiného.

(Římanům 11:17–22) Počet skutečně pomazaných křesťanů, kteří se stali nevěrnými, ale pravděpodobně není velký. V průběhu doby však někteří z těch, kdo byli pokřtěni po roce 1935, obdrželi svědectví svatého ducha, že mají nebeskou naději. (Římanům 8:16, 17) **Proto se zdá, že nemůžeme stanovit konkrétní datum, kdy výběr křesťanů povolávaných k nebeskému životu končí.**

Jak bychom se tedy měli dívat na křesťana, který nabyl přesvědčení, že je pomazaný, a začal při Památné slavnosti přijímat symboly? Neměli bychom jej soudit. Je to věc mezi ním a Jehovou. (Římanům 14:12) Křesťané, kteří jsou skutečně pomazáni svatým duchem, však nevyžadují mimořádnou pozornost. Nemyslí si, že díky svému pomazání získali nějaké zvláštní „poznání“, které nemohou mít duchovně zralí členové velkého zástupu. Ani si nemyslí, že nutně musí mít více svatého ducha než jejich společníci ze skupiny jiných ovcí. Nečekávají, že se s nimi bude jednat jako s nadřazenými, a ani netvrdí, že když přijímají symboly, měli by mít vyšší postavení než jmenovaní starší ve sboru. Křesťané, kteří skutečně mají nebeskou naději, jsou pokorní a pamatují na to, že už v prvním století někteří z pomazaných mužů nebyli způsobilí k tomu, aby mohli sloužit jako starší nebo služební pomocníci. (1. Timoteovi 3:1–10, 12, 13; Titovi 1:5–9; Jakub 3:1) Někteří tehdy dokonce byli duchovně slabí. (1. Tesaloničanům 5:14) A sestry, třebaže byly pomazané, ve sboru nevyučovaly. (1. Timoteovi 2:11, 12)

Pomazání křesťané i jejich společníci z jiných ovcí se tedy snaží zůstat duchovně silní, pěstovat ovoce svatého ducha a přispívat k pokoji ve sboru. Všichni křesťané, ať pomazaní nebo jiné ovce, pod vedením vedoucího sboru usilovně kážou dobrou zprávu a činí učedníky. Dokud je Jehovovou vůlí, aby pomazaní křesťané zůstali zde na zemi, jsou spokojeni s tím, že se na této činnosti mohou podílet.